

4/2016

XEB-10

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRANIČNÍ POVÍDKY

Mercurio D. Rivera

Vykoupení
pod modrobílým sluncem

Matthew Kressel

Zahrada
za nekonečnými nebesy

Will McIntosh

Tanec se smrtí v zemi lazarů

ČESKÉ POVÍDKY

Stanislav Ertl ml.

Ikonostas

Dalibor Vácha

Cesta na jih

Pavel Urban

Ženich zpod kopce

Pavel Houser

Kouzla vlakomága

PUBLICISTIKA

Ivan Adamovič

Horování nad hororem

Jason Sanford

Všechno, co opravdu
potřebuju znát, jsem se
naučil ze sci-fi a fantasy

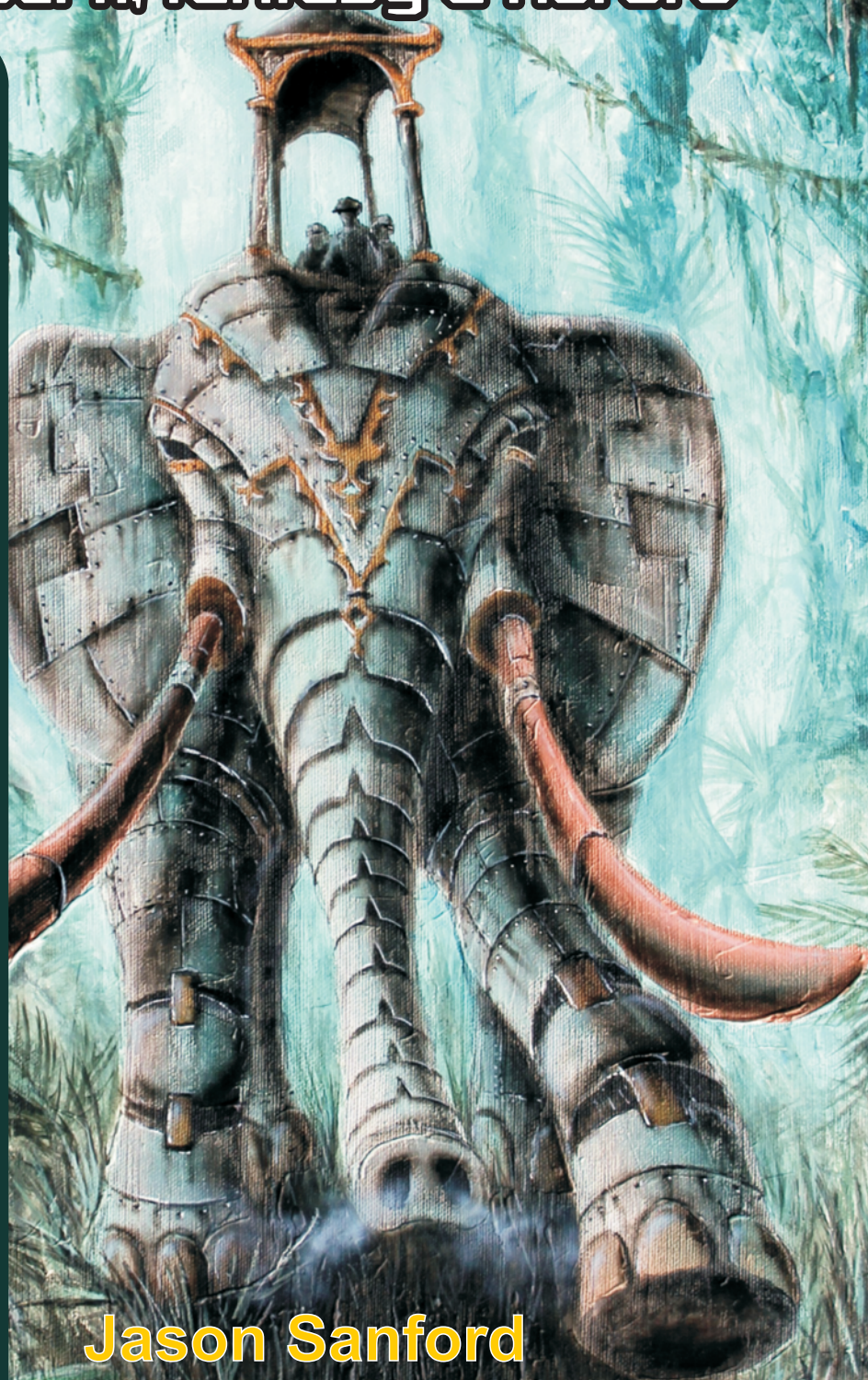
Antonín Tesař

Hvězdná brána k úspěchu

Cena: 95 Kč - 4, eura

9 771804 660004

Jason Sanford
Otupitelův mír

S.R.O.

Levně, rychle a kvalitně bez zbytečných časových nároků Vám poradíme se zavedením a zajistíme/udržíme certifikaci nejen následujících systémů jakosti :

Řízení kvality	dle ISO 9001
Enviromentální management	dle ISO 14001
Management BOZP	dle BS OHSAS 18001
Ochrana Informací ISMS	dle ISO 27001

* * *

Při certifikaci dlouhodobě spolupracujeme s United Registrar of Systems Czech, s.r.o., která je pod akreditací UKAS (United Kingdom Accreditation Service), což je garancí nezávislosti a odborné kompetence auditorů.

* * *

Pro naše klienty jsme schopni zajistit i provádění nezávislé revizní a inspekční činnosti, sledování měnící se legislativy (zejména ad OHSAS 18001 a ISO 14001) a zajištění rizik hospodářských a podnikatelských rizik.

* * *

**Předplatitelé časopisu XB - 1 mají automatickou slevu 10 % na služby QSJ s.r.o.
po celý rok 2016**

WWW.QSJ.CZ

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 4. 2016

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Martin Zhouf

Obsah

Zahraniční SF

Mercurio D. Rivera: Vykoupení pod modrobílým sluncem	3
Matthew Kressel: Zahrada za nekonečnými nebesy	9
Jason Sanford: Otupitelův mír	16
Will McIntosh: Tanec se smrtí v zemi lazarů	23

Domácí SF

Stanislav Ertl ml.: Ikonostas	32
Dalibor Vácha: Cesta na jih	48
Pavel Urban: Ženich zpod kopce	58
Pavel Houser: Kouzla vlakomága	60

Publicistika

Ivan Adamovič: Horování nad hororem	61
Jason Sanford: Všechno, co opravdu potřebuju znát...	63
Antonín Tesař: Hvězdná brána k úspěchu	65

Fantastická věda

Počítač porazil mistra Evropy v go; Elektronický náramek pohlídá naše zdraví; Pozemská houba by přežila na Marsu	64
--	----

Filmfaroniáda

<i>Filmové premiéry; Humr; Líza, liščí víla; Deadpool;</i> <i>Skautův průvodce zombie apokalypsou; Asura; Klapka!</i>	68
--	----

Vivisektor

<i>Čtenáři čtenářům; Miroslava Erika Veselá:</i> Strůjce snů; Jan Dobiáš: Neočekávané dýchánky; František Nídl: Slunce na útěku; <i>Star Trek kusy;</i> Svatopluk Doseděl: Truhla ze Zálivu smrti; Jesse Bullington: Prznitelé hrobů; Jacob Grey: Feralové – Pod křídly vran; Miroslava Varáčková: Adaptace; David Strnad: Na cestě po Galaxii Martin Jiroušek: Černý bod; <i>Deadpool: Drákulova výzva; Nové knihy</i>	73
--	----

Karel IV a sci-fi

Možná, že po zhlédnutí titulku si pomyslíte, a možná zcela správně, že jsem se úplně zbláznil.

Doufám však, že tak tomu zatím ještě není.

Nicméně jsem si oнеhdy uvědomil u příležitosti sedmistého výročí císařova narození, že tak významnou postavu našich dějin, která navíc prožila velmi dobrodružný život, ještě nikdo pořádně nevyužil jako hlavního hrdinu pro svoji knihu.

Není to tak úplně pravda, Veronika Válková alias Adam Andres dobu Karla IV a jeho samého využila v sérii knih pro děti - *Kouzelný atlas (Putování časem)*, ale to je asi tak všechno. Přitom v poslední době jsou knihy o historických a legendárních postavách naší historie poměrně častým úkazem v naší knižní produkci. Ať už je to například Červenákův Bivoj, či kapitán Báthory. Samozřejmě není možné opomenout rudolfinskou dobu a rabiho Löva a jeho Golema (v záplavě knih si vzpomínám například na Gustava Meyrinka, Karla Štorkána, Lucku Lukačovičovou), nebo mého Bruncvíka.

Což je jediné dobře.

Jsem přesvědčený, a potvrdila mi to jedna paní profesorka, když jsem u nich na škole povídal o sci-fi a ona si přečetla *Putování za jantarovým drakem*, což je retelling Jiráskovy pověsti, že takto jsou naše bohaté dějiny přístupné dětem a mládeži.

Samozřejmě, že máme filmy o Karlu IV (Noc na Karlštejně, ale řekněme si na rovinu, kolik toho o něm opravdu víme? Věděli jste například, že měl dvanáct legitimních potomků?)

Já tedy ne.

Trochu mi to připomíná „přehlédnutí“ autorů SF v sedmdesátých letech minulého století, že počítače jsou něco víc než jen obluda zvící velkého baráku, blikající elektronkami pro potěchu několika bláznů, a ve svých knihách nechávali astronauty provádět výpočty nutné k letu ručně, nejlépe na logaritmických pravítkách.

Mimochodem, kdo z dnešních deseti až třicetiletých ví, co to logaritmické pravítko je? A když ví, tak by na něm určitě neuměl počítat. Snad nikdy nedojde na Neffovu Tmu, abychom se to museli znovu učit.

Vraťme se však ke Karlu IV. Myslím, že je nejvyšší čas, aby se nějaká dobrodružná fantasy od českého autora na trhu objevila.

Vlado Ríša

Dva ctihodní kmeti

Zdeněk Rampas a Petr „Pagi“ Holan společně oslavili SF šedesátiny. Akce proběhla 19. 3. 2016 v Praze v restauračním zařízení U Šumavy.

Kdybyste náhodou nevěděli o koho jde, tak:

Z. Rampas, doživotní prezident ČS fandomu, vystudoval MFF UK.

V roce 1978 společně s několika dalšími (mimo jiné i s Pagim) založili první sci-fi klub v Česku pod názvem Villoidus. Napsal několik povídek, leč hlavně se věnoval a věnuje fandomu. Pomáhal zakládat několik klubů, zapojil se do práce Koordinační komise sci-fi klubů. Je vydavatelem (Interkom), nakladatelem (hlavně knihy českých autorů), redaktorem. Obdržel za svou činnost slušnou řádku cen. Léta organizoval Cenu Karla Čapka.

Petr „Pagi“ Holan, vystudoval také MFF UK a jak bylo poznamenáno výše je spoluzakladatel SF klubu Villoidus. Organizátor různých SF akcí. Překladatel - hlavně do fanzinů. Člen první Koordinační komise sci-fi klubů. Taktéž za svoji činnost obdržel několik ocenění, například cenu Aero-nautilus v roce 2005.

NOMINACE NA CENU NEBULA

Organizace The Science Fiction and Fantasy Writers of America vyhlásila

letošní nominace na cenu Nebula pro nejlepší žánrové práce roku 2015. Při té příležitosti rovněž oznámila jméno příštího Velmistra žánru, jímž se po zásluze stala Carolyn Janice Cherryhová. Z nominovaných prací jste si na stránkách časopisu XB-1 prozatím mohli přečíst pouze jednu krátkou povídku, ale do budoucna se u nás jistě objeví i některé další práce.

ROMÁN

Charles E. Gannon: *Raising Caine*
N. K. Jemisinová: *The Fifth Season*
Ann Leckieová: *Ancillary Mercy*
Ken Liu: *The Grace of Kings*
Naomi Noviková: *Uprooted*
Lawrence M. Schoen: *Barsk: The Elephants' Graveyard*
Fran Wildeová: *Updraft*

NOVELA

Beth Catová: *Wings of Sorrow and Bone*
C. S. E. Cooneyová: „The Bone Swans of Amandale“
Eugene Fischer: „The New Mother“
Usman T. Malik: „The Pauper Prince and the Eucalyptus Jinn“
Nnedi Okoraforová: *Binti*
Kelly Robsonová: „Waters of Versailles“

NOVELETA

Michael Bishop: „Rattlesnakes and Men“
Brooke Bolanderová: „And You Shall Know Her the Trail of Dead“
Rose Lembergová: „Grandmother-nai-Leylit's Cloth of Winds“
Henry Lien: „The Ladies' Aquatic Gardening Society“
Tamsyn Muirová: „The Deepwater Bride“
Sarah Pinskerová: „Our Lady of the Open Road“

POVÍDKA

Amal El-Mohtarová: „Madeleine“
Naomi Kritzerová: „Cat Pictures Please“
David D. Levine: „Damage“
Sam J. Miller: „When Your Child Strays From God“
Martin L. Shoemaker: „Today I Am Paul“
Alyssa Wongová: „Hungry Daughters of Starving Mothers“

Vykoupení pod modrobílým sluncem

(ATONEMENT, UNDER THE BLUE-WHITE SUN)

Ostré mokré chapadlo probodává Jeffreymu hruď a on zůstává chvíli stát s vyřeštěnými očima a zvětšující se rudou skvrnou na bílé košili, až se nakonec složí na podlahu jako vystřižený z lepenky. Ne! Křičím – nebo si alespoň myslím, že křičím – ale to ječí Melanie, moje dcera. Stojí na odpočívadle schodiště, rukama se drží za hlavu a v hrůze hledí na Hlena. Utíkej, Melanie! Utíkej! Slizký Hlen se znakem obdélníků vnořených do sebe vyřezaným do lesklého čela zarazí její vráskot jediným švihem dalšího ze svých přívěsků ostrých jako břitva. Její hlava se skutálí se schodů.

Nohy mám uvázně pod troskami zříceného stropu. Kdybych se vyprostila, kdybych se dokázala postavit dřívě, než... Jenže nestvůra už stoupá po schodech k dětskému pokoji v patře.

„Barbi,“ ozve se Tia. „Přestaň.“

Chytí mě za zápěstí a já přijdu k sobě v momentě, kdy se rozmachuji k dalšímu seku mačetou do modré liány. Shlédnou dolů na popínavou rostlinu. Je tlustá jako moje stehno, ale už jsem ji přesekala – před několika minutami. Odložím mačetu do kalné vody bažiny a ona se pohupuje na hladině u mých kolenou. Když si roztrěsenou rukou otírám pot z obličeje, uvědomím si, že ztěžka oddechuji, možná až příliš ztěžka na to, že mi s prací pomáhají exorukávy. Nejspíš to dělá to očekávání. Dnes odpoledne má přistát další loď mimozemšťanů.

„Jsem v pohodě.“

„No jasně,“ utrousí Tia.

Nebe je příšerně bílé. Tia a já stojíme na okraji rozlehlé vodní plochy, kterou naše dřina za poslední tři dny očistila od mimozemské vegetace. Kolem nás bok po boku vysekávají porost kolegové z EncelaCorp a ty zatracené zrůdy – Hlenové – a připravují tak základy pro naši budoucí kolonii. Teploty jsou stěží snesitelné. Během dne se pohybují mezi palčivými čtyřiceti a šedesáti stupni Celsia. Mou jedinou útěchou je, že Hlenové snášejí vedro prý ještě hůř.

„Přiletí dneska další hnízdo?“ ptám se.

„Copak, máme tady snad málo Hlenů?“ opáčí Tia.

Upravím si ultrafialové brýle. Bez ochrany zraku bych pod modrobílým sluncem musela přivírat oči tak, že bych neviděla ani vlastní ruku podrženou před obličejem.

Tia má pravdu. Už takhle je tady těch monster dvakrát víc než lidí. Jsou sedm stop vysokí, oplácení oranžovým svinstvem, které smrdí jako zkažené mléko. To je jejich představa o oblečení. Vlhký povlak je stíní před sluncem a údajně jim umožňuje snadněji dýchat póry v kůži. Kůže průsvitná jako zvon medúzy je viditelná jen na obličeji, který vyhlíží překvapivě lidsky až na oči, ty proklaté červenofialové oči, rovná ústa bez rtů a individuální piktogram, jež mají všichni vyřezaný do širokého čela. Kolem středu těla jim volně visí sedm přívěsků, vytvářejících iluzi slizké havajské sukně, a jejich tři nohy bez kostí se ohýbají dozadu stejně snadno jako dopředu.

„Takže přiletí další?“ ptám se.

Tia se znovu pouští do sekání do tlusté modré liány. „Viděla jsem harmonogram. Jde jim o to, aby projekt postupoval rychle. Hlenové se prý zavázali splatit reparace.“

Při slově „reparace“ protočím oči.

„Oni se vytáhnou,“ ujišťuje mě Tia.

„A ty si myslíš, že je to bezpečné?“ ptám se. „Myslíš, že by nás bez rozmyšlení nepřepadli...“

„Válka skončila, Barbi. Teď jsme nejlepší kámoši,“ upozorní mě ona. „Čím dřív to vezmeš na vědomí, tím dřív budeš v noci klidně

spát. Jestli máš přečkat tenhle projekt, budeš se je muset naučit ignorovat. Ať nám pomůžou vybudovat tu zatracenou kolonii, aby mohli odtáhnout někam pryč a nechat nás být.“

Jí se to snadno řekne. Tia – stejně jako mnoho dalších lidí pracujících na tomto projektu – přišla o rodinu během Titanského masakru. Jenže ona to neviděla na vlastní oči.

Vybíjím si vztek na propleteném shluku lián u svých nohou, až jej rozsekám na kousky. Tehdy z dálky zaslechnu melodické tóny. Ani ne půl kiláku od nás. Syknu na Tiu, abych ji umlčela, a ostatní kolem nás – včetně Hlenů – také ztichnou. Hejno fléten. Na hladině kalné vody tančí tenci, neonově žlutí úhoři a vydávají tóny hudební stupnice, které napodobují harmonickou truchlivou baladu. Podle terraformačních týmů, které tento svět prozkoumávaly, jsou flétny, jinak nejvyšší forma života na tomto měsíci, něco jako cvrčci, sovy nebo vlci, jenom hloupá zvířata, která vydávají zajímavé zvuky. Ale když poslouchám melodii jejich složitě psně, mám své pochybnosti. Nebylo by to poprvé, kdy průzkumníci EncelaCorp kvůli čtvrtletním prémie zázdili jeden nebo dva rozumné druhy.

Když píseň skončí a flétny se schovají pod hladinu, ohlédnou se po Tie a ta... kvůli brýlím, které má nasazené, to sice nevím jistě, ale přísahala bych, že má v očích slzy. Jistě, i já při naslouchání flétnám trochu popotahuju a pár lidí si dokonce utírá hřbetem ruky nos, ale teď mluvíme o Tie.

„Představení skončilo!“ houkne někdo. „Zpátky do práce.“

Zabručím a přejedu očima nástroje plovoucí okolo nás. Hledám něco ostřejšího a lehčího než mačeta, abych se pustila do tenčích a propletených šlahounů.

Ostře mě zasáhne závan čpavku od jednoho z Hlenů stojícího deset stop od nás. To je jejich způsob, jak nás oslovovat. Nestvůra drží v jednom z červených chapadel listovou pilu.

„Hledáš tohle?“ zeptá se a napřáhne ke mně slizký přívěsek. „Jmenuji se Kanji-4.“

Mračím se na Hlena, dokud se konečně nedovtípí a neodloží nástroj přede mnou. Když se odvrací, zeptám se: „Ty jsi součástí nové party?“

„Ano, moje hnízdo přiletělo dnes ráno. Se stovkou nás.“

„Cože?“ Jak jsem to mohla propást? Dávala jsem si pozor, abych pozorovala přistání každé lodě Hlenů a prohlížela si každého z těch tvorů, jak se vynořovali z křišťálových plavidel.

V tu chvíli si všimnu dalšího Hlena stojícího kousek za Kanji-4. Celou dobu k nám byl obrácen zády a metodicky vysekal liány.

Kanji-4 poznamená: „To je můj druh z hnízda, Netl-3.“

Když Hlen zvedne hlavu, okamžitě si všimnu piktogramu na jeho širokém čele. Obdélníky vnořené do sebe.

On.

Jsem ochromená šokem. Představuji si, jak zvedám pilu a vrhám se na toho netvora. Ale nedokážu se ani pohnout.

„Barbi! Proboha!“ vyhrkne Tia. „Co to děláš?“

Dívám se na svou červenou potřísněnou ruku. Uřízla jsem si listovou pilou prst.

Pak už si uvědomuji až to, že mě Tia a dva další dělníci odnášejí na lodní ošetřovnu.

* * *

Ležím na pojízdném lehátku na pohotovosti a náš stavbyvedoucí Frank Ferguson rázuje sem a tam vedle mne a dává mi co proto.

„Kterou část bezpečnostních předpisů nechápeš?“ rozčiluje se. „Nemůžeš přece ztrácet soustředění pokaždé, když uvidíš Hle... Medusana. Chodíš jako tělo bez duše celou dobu, co jsi tady. Dones se mi, že ostatní mají obavy, že by sis mohla ublížit.“

To vypadalo na Tiu. Věděla jsem, že má pro Fergusonovu slabost, ale nikdy mě nenapadlo, že by mě takhle zradila.

Usoudím, že už jsem ho nechala sypčit dost dlouho. „Ruka je jako nová.“ Zvedám ji i se znovu připevněným ukazováčkem. „Zdravotník říká, že se zítra můžu vrátit do práce.“

Ferguson se posadí vedle mého lůžka. „Barbi, nemám ti domluvit sezení u některého cvokaře?“ Jeho tón zjihne. „Měl bych pochopení. Akorát se na to nějakou dobu čeká.“

„Franku, já nepotřebuju cvokaře,“ říkám. „Ale jestli chceš, abych za nějakým zašla...“ Pokrčím rameny.

Vzdychne. „Podívej, mně se přítomnost Medusanů nelíbí o nic víc než tobě. Ale jestli jsou jejich vojáci ochotni přispět k odškodnění rodin svých obětí, podle podmínek smlouvy s tím nic nenaděláme. Chtějí pomoci vybudovat novou kolonii pro lidi, které vyhnali? Necháme je pomoci.“

„Nepotřebovali bychom jejich pomoc, kdybychom nasadili roboty. Vlastně bychom tady nemuseli být ani ty, já, Tia, nikdo z nás.“

„Zpochybňovat rozkazy není moje práce – a tvoje už vůbec ne. Vyšší místa si myslí, že práce bok po boku s Hleny pomůže oběma stranám... vykoupit se z toho, co udělaly.“

Odfrkávám. „Vykoupení? Opravdu jsi právě řekl, že cílem je, aby se cítili líp?“ Posadím se na lůžko. Jsem v pokušení se po něm ohnat, ale s dosud nezahozeným prstem by to nebyl nejchytřejší nápad.

„Řekl jsem ‚obě strany‘. Sakra, vždyť někteří naši vojáci teď dělají na jejich kolonizovaných světech totéž,“ připomíná mi. „Ať se ti to líbí, nebo ne, jsme teď spojenci. Jestli máme obstát proti Přívalu, budeme potřebovat pomoc Medusanů. Nakonec jsme všichni z pevné látky. Na to nezapomínej.“

„Fajn.“ Nemá smysl se s ním hádat, pokud opravdu vynesl kartu „pevné látky“. Co je mi po tom, jestli jsou naši noví nepřátelé hologramy? To ještě z Hlenů nedělá svaté.

Namíří na mne prst, jako by mi četl myšlenky. „Medusané nechápali, co dělají.“

To všechno už jsem dávno slyšela. Hlenové se střetli s Přívalem, inteligentními obrazy. Hologramy se chovaly nepřátelsky, brutálně – a operovaly s reálnými zbraněmi, schopnými zahubit nepřítel. Zjevně umělý život zamořuje toto rameno Galaxie, a když Hlenové narazili na lidstvo, mysleli si, že jsme stejný případ. Celé to bylo jedno obrovské tragické nedorozumění.

Dnes, tváří v tvář společnému nepříteli, se od nás očekávalo, že odpustíme, zapomeneme a zameteme masakry pod koberec.

„Potřebujeme najít způsob, jak obrátit list, chápeš?“ řekne.

„Obrátit list,“ zopakuji. „Rozumím.“

Zamračí se na mne. „Budu ti to radši věřit. Soustřed, se, Jacksonová.“

„Budu. Slibuju.“

„To rád slyším.“ Poškrábe se za levým uchem, z něhož trčí dlouhé bílé chlupy. „Tvoje parta bude spolupracovat s novými medusanskými přírůstky.“

Srdce mi poskočí. Jsem nadšená, ale nesmím to na sobě nechat znát. „Nestačí, že musím s Hleny pracovat? To je mám ještě učit?“

Ferguson rázně obejde lůžko a nakloní se ke mně tak blízko, že má obličej sotva na palec od mého. „Hele, já ti řeknu, co bude dál. Ty je zdvořile přivítáš. Nemusíš se s těmi tvory kamarádit. Chovej se před nimi jako sfinga, usmívej se, směj se, mrač se, to je mi u zadku. Ale ty a tvoje parta si nasadíte exorukávy a budete pilně makat bok po boku s Medusany na přípravě základů. Kapiš?“

Přikývnu.

Skepticky si mě změří pohledem. „To rád slyším. Teď si odpočiň. Zítra tě potřebuju v práci. Máme za úkol vybudování kolonie.“

* * *

Příštího dne stojím vedle Tii v žáru modrobílého slunce, ona ze mne páčí, o čem jsme mluvili s Fergusonem, a já o tom odmítám diskutovat. Pořád mě štve, co mu o mně vyzvonila. Snažím se s ní nemluvit, ale po několika minutách nakonec podlehnou nutkání se zeptat: „Proč jsi musela Fergusonovi říkat, že o mne máš starost?“

Na to ona dlouze vzdychne a odloží brašnu s nástroji. „Protože o tebe mám starost. Nechci, aby kvůli tvé nesoustředěnosti někdo přišel k úhoně. Obzvlášť když jsem první na ráně.“

„A opravdu jsi navrhovala, že bych měla zajít za cvokařem?“

MLčení.

„Díky za hlas důvěry.“

„Barbi...“ ozve se po dlouhé odmlce. „Ten Hlen. To je on, že?“

Uvažuji, že bych zalhala, ale lhát Tie není tak snadné. „Ano, to je on.“ Přesně jak jsem plánovala, přesně jak jsem se tolik roků odvažovala doufat. Přišla jsem sem z jediného důvodu: zabít nestvůru, která mi povraždila rodinu.

„Domyslela jsem si to podle tvé reakce. Hele, o tomhle jsem Fergusonovi neřekla ani slovo. Ale přiznávám, že jsem hledala způsob, jak ti zabránit v něčem, čeho bys litovala.“

„Něco, čeho bych litovala?“ Odfrknu. „Vůbec mě neznáš, jestli si myslíš, že bych litovala zabití toho netvora.“

„Znáš tě líp, než si myslíš.“

Obě se znovu pouštíme do práce, ale po několika hodinách opět čelím kruté pravdě, že se na Tiu nedokážu dlouho zlobit. Zanedlouho si jí stěžuji na vedro, na nepohodlné gumáky, které mám na nohou, a ona mi vypráví o všemožných bojích, které se za války odehrály. Je zrovna uprostřed historky o dvou lidech, kteří strhli k zemi Hlena a podrželi mu hlavu pod vodou, aniž by si uvědomili, že ty zrůdy dýchají kožními póry, když tu zahlédneme tři postavy, z toho jednu v uniformě EncelaCorp, jak čvachtají po kolena hlubokou vodou k nám.

„Propána,“ vyhrkne Tia. Je to sám Ferguson se dvěma Hleny, se kterými jsme mluvily včera.

Musím zápasit s touhou vrhnout se na toho tvora, když se ocitne dost blízko na to, abych rozeznama do sebe vnořené obdélníky vyřezané na jeho slizkém čele. Dýchám zhluboka a připomínám si, že by mě od té nestvůry odtáhli dřív, než bych jí mohla skutečně ublížit.

„Barbelo Jacksonová,“ osloví mě Ferguson.

„Ano, pane,“ odpovím.

„Tohle jsou Kanji-4 a Netl-3.“

Příšery vypustí čpavkový zápach. „Hledáme rovnováhu.“

Hledám slova, jakákoli slova, ale nic nenacházím. Ten tvor mi zničil život, zmasakroval mi rodinu a teď mě ani nepoznává.

„Všichni máme přidělené povinnosti,“ ozve se Tia, když se mlčení příliš protahuje. „Navrhuji, abychom víc pracovali a míň mluvili.“

Ferguson si mě prohlíží a já bych se ráda dívala na něj, ale nedokážu odtrhnout oči od nestvůry. „Nebudu předstírat, že se mi tohle rozdělení líbí,“ prohlásím.

„To po tobě nikdo nechce,“ opáčí on. „Tia má pravdu, všichni jsme tady proto, abychom odvedli svou práci.“ Otočí se a brodí se s Kanji-4 k sousední partě na place asi sto yardů od nás.

Po rozpačitém tichu Netl-3 nahazuje jednu z motorových seker plovoucích na hladině bažiny. Pouští se do sekání modrých lián a všichni se dáváme do práce. Hledím na jeho nechráněná holá záda zalitá oranžovým slizem, do kterého se jeho druh obléká.

Večer na tomto mokré měsíci přichází rychle, jako když někdo přes oslnivé slunce zatahne závěs. Je Noc vzpomínek, a třebaže je to striktně proti korporální politice spokojenosti, sto třiapadesát lidí z našeho tábora, včetně našeho šéfa Franka Fergusona, se shromáždí kolem planoucí hranice.

Sedím a poslouchám, jak dělníci jeden po druhém přicházejí se svým vzpomínáním. Jako jedenáctá přijde na řadu Tia, a podle toho, jak ji znám, napůl čekám, že všem řekne, aby si trhlí nohou. Ale ona se místo toho dává do vyprávění: „Přišla jsem o rodiče a dvě sestry na Severním Titanu. Asi by se dalo říct, že jsme byli typická rodina planetárních tuláků. Máma a táta začínali na Měsíci, kde jsem se narodila já, potom jsme se přestěhovali na Mars a nakonec na Titan. Máma si dělávala legraci, že já a moje sestry připomínáme světy, na kterých jsme se narodily. Já jsem byla melancholická jako pozemský Měsíc, Letty pevná jako Mars a Irena, nu, Irena byla pořád v pohybu, typická Titaňanka.“ Na chvíli se odmlčí. „Nemohu si pomoci, abych si nemyslela, že kdybych tam byla... možná bych mohla něco změnit.“ Ostatní u ohně přikývují se sdíleným pocitem viny. „Strávila jsem příliš mnoho času snahou najít v jejich ztrátě smysl. Potom jsem se přestala litovat a nastoupila jsem k EncelaCorp. Myslela jsem, že budu přispívat válečnému úsilí. Kdybych bývala věděla, že mě pošlou stavět kolonie – a navíc spolu s Hleny – v žádném případě bych se jim neupsala. Ale jsem tady, už se stalo a je tady kolonie, kterou je třeba postavit.“ Zvedne do nočního vzduchu čtůru a prohlásí: „Na mámu a tátu a Letty a Irenu.“ Také pozvedám láhev a připíjím i všichni ostatní.

Skoro jako na povel začnou flétny v pozadí s produkcí, zatímco vyprávění pokračují. Každé hejno fléten hraje své specifické písně, až na to, že melodie, kterou zpívají dnes, se zdá nevhodně veselá.

Nemluví každý. Jenom ti, kteří se rozhodli promluvit o ztracených rodičích a mrtvých dětech. Sestry vyprávějí o ztrátě bratrů a vdovy popisují, jak ovdověly. Vyprávějí příběhy o rozvodech, o nových sňatcích, o nacházení náboženské víry a o ztrátě naděje, o stěhování do jiných kolonií, o opouštění pracovních míst a změně kariéry. Všichni popisují, jak se jim nějak podařilo najít cestu kupředu, když vstoupili do EncelaCorp, ať už v rámci odvodu nebo náboru. Tolik různých příběhů se stejným koncem. Ale u všech přetrvává zármutek.

Když přijde řada na mne, uvažuji o tom, že bych řekla něco o Melaniině suchém smyslu pro humor – tak podobném Jeffreyho – nebo jak jsem jí před spaním četla básně. Nebo o Glenových prvních krůčcích. Ale slova... Ne, slova by je jenom přivedla k životu a já bych nesnesla ztratit je znovu. Zdržím se řeči a místo toho zvednu fotografii, na které jsme já a Jeffrey v našich uniformách Titanské bezpečnosti a Melanie s culíky objímá moje stehno. Glen se tehdy ještě nenarodil.

Ostatní přikývnu a svědectví pokračují ode mne doleva.

Vstanu a opustím skupinu. Když se vydám ke svému stanu, dohoní mě Tia.

„Hej,“ osloví mě.

Kráčíme spolu k táboru.

„Měla jsem pocit, že chceš něco říct,“ poznamená.

Neodpovím a jdu dál.

„Hele, co se děje?“ naléhá.

Po několika minutách konečně řeknu: „Jsou Glenovy narozeniny. V den útoku jsme pro něj pořádali oslavu. Dneska by mu bylo osm. A... já si neumím představit, jak by vypadal. Víš, co tím myslím?“

„S mými sestrami je to stejné. Zamrzly v čase ve věku, ve kterém jsem je naposled viděla.“

Ohlédnou se přes Tiino rameno na plochu přerostlé vegetace, když tu ho spatřím, jak se krčí mimo dohled ostatních.

Netl-3.

Pozoruje shromáždění, splétá a rozplétá chapadla a poslouchá promluvy dělníků. Je to vpád do soukromí. Chystám se zavolat a upozornit na něj ostatní, když tu mi svitne, že nechci nic víc, než aby si ty příběhy vyslechl. Nechci nic víc, než aby pochopil, doopravdy pochopil, jaké utrpení on a jeho rasa způsobili.

Vracíme se s Tiou mlčky ke svým stanům.

Déle než týden neřekne Hlen během denní práce ani slovo. Dře vedle nás s jedinou krátkou desetiminutovou přestávkou v poledne, kdy se ponoří do mělké zelené vody a zůstane pod hladinou. Jak dýchá? Naskakuje mi husí kůže, když pomyslím na Hlena u svých nohou, jak tam dělá kdovíco.

Jednoho dne my tři vysekáváme liány, když mě nestvůra osloví: „Vy dvě jste... [neznámé slovo]“

Pokrčím rameny a ukážu na výstupek překladače na jeho spánku. Poklepe na výstupek jedním ze svých chapadel. „Ona je tvoje [hledání]... milenka/družka?“

„Nemluv na mne,“ zavrčím. Myslí si snad, že je můj kamarád, aby mi kladl takové osobní otázky? Tia a já nejsme milenky, ale znamená pro mě ještě něco víc. Máme společné něco hlubšího, muka ztráty rodiny, utrpení titanského masakru. Před masakrem jsem ji znala jenom zběžně, ale od té doby jsme se hodně sblížili.

„Nechtěl jsem tím nikoho urazit. Moje družka byla zabita v bitvě na Europě.“

„To jsem ráda.“

Upřeně na něj hledím, dokud nezvedne svou motorovou sekeru a nevrátí se k vysekávání plazivých lián.

Když se otočím k Tie, nesouhlasně se zamračí.

„Copak? Chovala jsem se k němu snad sprostě?“ ptám se hlasem, ze kterého odkapává sarkasmus.

Přitočí se ke mně a tiše mi řekne: „Děláš mi starosti, Barbi. Když jsi mi při firemním zaškolení na Enceladu poprvé pověděla o svém šíleném plánu, nebrala jsem to vážně. V životě by mě nenapadlo, že opravdu najdeš Hlena, který ti zabil rodinu. Poslyš, musíš si promluvit s Fergusonem. Nechat se z téhle kolonie přeložit jinam, než uděláš něco, čeho budeš litovat.“

Nikdy se nezdráhala říkat, co si opravdu myslí, jenže to já také ne.

„Zůstanu tady.“

O měsíc později celou pracovní čtu přeloží o míli dál k místu, kde se voda propadá do bezedné jámy široké asi padesát stop. Všichni jí neoficiálně říkají „Orlandova jáma“, protože ji při radarovém průzkumu objevil inženýr jménem Mike Orlando a starého Mika švalo, že by se jeho jméno mělo spojovat s nějakou dírou v zemi. Stavební plán po nás požaduje vytvoření trativodního kanálu, který usnadní vyčištění země od všeho porostu a vybudování základů kolonie.

Stovky dělníků stojí ve skupinách po třech vzdálených od sebe asi padesát stop v přímé čáře přes zarostlé bažiny od Smaragdového jezera až po Orlandovu jámu. Týmy se skládají z lidí i Hlenů – součást velkolepého plánu EncelaCorp stmelit nás v jednu velkou šťastnou rodinu. Během hodin vyčerpávající dřiny zaujímá Netl-3 své místo v řadě vedle mne a Ti. Proud vody z vyčištěné plochy u jámy, kterou se snažíme rozšířit až k jezírku, už nabral na síle. Třetího dne projektu na mne Hlen promluví znovu:

„Víš o [hledání]...?“ Výstupek překladače na Hlenově krku zamrká. „Válečné horečky.“

„O čem?“ Okamžitě na sebe dostanu vztek, že jsem tomu tvorovi odpověděla.

„Když se náš lid ocitne na bojišti, upadneme do stavu válečné

horečky. Jeden... enzym spustí naše obranné instinkty a uvrhne nás do stavu [hledání]...“ Odmrla. Zaplete několik chapadel. „Do stavu zuřivosti, krvežíznivosti. Když jsem byl ve válečné horečce...“ Zvedne hlavu a těma odpudivýma červenofialovýma očima se na mne podívá. „Udělal jsem strašné věci. Dopustil jsem se nepromi-
nutelných činů.“

„O tom nepochybuju.“

„Požádal jsem o účast na tomto projektu, abych napravil, co se dá,“ pokračuje. „Každý z nás, kdo jsme tady, jsme požádali o to přidělení, abychom [hledání]... si odpykali trest. Když horečka odezní, vzpomínka na to, co jsem udělal... mě stále pronásleduje. Každou noc převlékám kůži a doufám, že mě to zbaví pocitu viny. Ale stále si připadám poskvřený.“

„To bys měl.“

„Doufal jsem, že prací tady mezi vašim druhem... bych mohl [zpracovávání]...“ Překladač opakovaně bliká. Hlen švihne jedním chapadlem do přístroje na krku. „Vykoupit se.“

V tu chvíli ve mně něco praskne a já se na něj vrhám se svou částicovou sekerou, ale jak sebou hnu kupředu, ujedou mi nohy v bahně. Než se stačím vzpamatovat, válím se ve špinavé vodě a opírá se do mne proud. Sunu se k jámě, vzdálené sotva sto stop. Zhlédnu několik dělníků, jak na mne ukazují, a zaslechnu výkřiky o pomoc.

Zastaví mne trhnutí a ostrá bolest v kotníku.

„Jacksonová!“ křičí nějaký Hlen. Je to Netl-3.

Hlen se ponořil do proudu a jedním chapadlem, nataženým na plnou délku šesti stop, mě chytil za levý kotník. Druhé chapadlo natahuje také na šest stop k okraji proudu, kde je zachytává nataženým chapadlem Kanji-4.

Vykašlávám bažinnou vodu – je nebezpečné spolknout toho svinstva příliš – a zpozoruji Tiu, jak stojí vedle Hlena na okraji proudu a stále dokola se ptá, jestli mi nic není. Vytahují mne ven a sklání se nade mnou tucet obličejů. Když si sáhnou na spánek, v hlavě mě píchá.

„Na loď ošetřovnu!“ vykřikne kdosi.

„Ne! Jsem v pořádku,“ říkám. „Odveďte mě jenom zpátky do tábora.“

V žádném případě se nevrátím na ošetřovnu, jen aby mě Ferguson znovu seřval.

Díky naší práci bylo Smaragdové jezero téměř odvodněno usměrněným proudem a odhalila se plocha dna tvořená bahnem a mokrou půdou. Pět vznášedel vysypává tuny suchého písku do půl míle táhnoucího se mokřadu, který jsme zbavili všeho porostu. Pokud máme mít nějakou šanci vybudovat na *potopoto* pevné základy, vyžaduje to vyčištění bažiny a její zasypání pískem.

Netl-3 ke mně přistupuje, jakmile mě uvidí, splete čtyři chapadla a jako každý den se ptá, jak se mám, přestože mu nikdy neodpovím.

Snažím se to sehrát správně, protože Tia a několik dalších dělníků mě bedlivě sledují. Když neodpovím, Hlen se vzdálí. Tehdy na něj zavolám: „Netle.“

Zastaví se a otočí se ke mně.

„Děkuju,“ řeknu. „Děkuju za záchranu.“

Dalších několik týdnů předstírám, že moje sžíravá nenávisť polevuje; tu a tam prohodím s Hlenem pár slov. Ale netvářím se příliš přátelsky; Tia nesmí tohle divadlo prohlédnout a přílišné kamarádství by nevypadalo důvěryhodně.

Písek se separuje z bahna, které nakládáme a převážíme na loď ke zpracování. S exorukávy na plný výkon to není příliš namáhavá práce a hrabat se v bahně a mokré hlíně je rozhodně lepší než potýkat se s tou zatracenou vegetací.

Házíme bahno lopatami do levitační korby a já se zeptám Netla: „To, co všichni děláte... Když se ponoříte do mělké vody...“

„Naše denní [zpracovávání]...“ Znovu nastane přestávka, zatímco překladač hledá slovo. „Modlitby.“

„Vy se modlíte?“ Ještě jsem neslyšela o žádném hlenském náboženství.

Zaváhá a červenofialovýma očima těká stranou s výrazem, který neznám. „Možná by lepší výraz byl [hledání]... meditace. Hledáme odpovědi uvnitř.“

„Odpovědi na co?“

„Na mnoho věcí. Jak jsme mohli udělat to, co jsme provedli vašemu druhu.“ Dívá se na mne, ale já odvracím pohled. „Za ty tisíce let, co moji lidé hledali v Galaxii jiný inteligentní život, jsme se setkali jenom s... [neznámé slovo].“ Poklepe na výstupek překladače a slovo přichází. „S pozůstatky nesčetných civilizací zničených Přívalem. Jakákoliv známka vyspělejšího biologického života přiláká holografické síly. Chybí jim [neznámé slovo]... Jsou jako prastaré nahrávky mrtvých, beroucí na sebe četné tvary a podoby. Ale jejich zbraňové systémy jsou dostatečně reálné.“

„V Galaxii tedy není žádný jiný život?“

Zírá na mne červenofialovýma očima. „Jakákoliv civilizace, která vytrubuje svou existenci prostřednictvím mezihvězdného vysílání, si říká o zničení Přívalem. Jestli existuje nějaký jiný inteligentní život, ukrývá se – moudře.“

„Pokoušeli jste se s hologramy vyjednávat...?“

„Nereagují na žádné pokusy o komunikaci. Přebírají formy těch, které vyhladily, ale nejsou živé. Jsou jako...“

„Jako duchové,“ nadhodím. „Duchové Galaxie.“

„Nemají schopnost [hledání]... soucítění.“

Zavrtím nad jeho troufalostí hlavou.

„Tato ironie... mi nezůstala skryta. V záchvatu válečné horečky jsem se od simulované projekce sám nijak nelišil. Dopustil jsem se ohavných, nepromiutelných skutků. Jako všichni moji lidé. Proto děláme to, co tady děláme.“

Nevím, jak mám odpovědět. Uplyne několik dlouhých chvil a potom řeknu: „Vy jste si nás tedy spletli s hologramy? A to mám jako věřit, že nepoznáte rozdíl mezi elektronickým programem a masem, kostí, chrupavkou a krví?“

Ticho.

„Zmasakrovali jste tři sta tisíc nevinných lidí a teď si myslíte, že trocha manuální práce na tomhle štru všechno spraví?“

Hlen se nakloní blíž a štiplavě začpí čpavkem. „Barbelo Jacksonová, neočekávám od tebe ani od tvého druhu odpuštění. Nepředstírám, že si je zasloužím. Lopotím se tady, abych sám našel rovnováhu.“

Usuzuji, že už jsem pro Tiu a ostatní sehrála té komedie dost, a tak končím rozhovor a odlétám s levitační korbou plnou bahna k lodi.

Příprava plochy na usazení pilot trvá další dva měsíce. Průzkumníci pomocí geotechnické vrtné soupravy zjistili potřebnou délku pilot. Na jejich vrchol budou přimontovány základové průvlaky, aby se zátěž plošiny kolonie rozprostřela na celý základ.

Naše pracovní četa má toho rána pohotovost, zatímco vznášedlo zaráží sto stop dlouhé sloupy do sedimentu. Do písčité půdy je zatloukán tucet takových mohutných pilířů, dokud nenarazí na břidlicové podloží. Nad zem trčí pouhých deset horních stop piloty. Měsíc nato leží na základových pilotách obří ocelová deska, počátek plošiny, která posléze ponese celou tuhle kolonii.

Když je první plošina hotová, můžeme na ni ve spolupráci s Hleny začít stavět jurty, dočasné přístřeší, jež nám umožní strhnout stany a zbavit se nutnosti vracet se tak často k našim lodím.